

Firtha

Sterre Carron

DE RANI DIAZ THRILLERREEKS



2

Maandag 1 juni

Rom je laat thuis vanavond?', vroeg Eva Katz aan haar echtgenoot. Eli Hellings krabde ongemakkelijk in zijn nek. Hij nam nog een laatste slok van zijn Arabische koffie en merkte dat hij zijn vrouw niet meer kon aankijken.

Eva pakte instinctief zijn hand, omdat ze wist dat ze zijn liefde nodig had.

'En?', drong ze aan.

'Morgen begint het proces De Ruiters', zei hij. 'Er volgt een drukke periode.'

Ze keek hem peinzend aan.

'Goh ... De voorbeeldige echtgenoot die zijn vrouw in stukken hakt en in de tuin begraaft ...', antwoordde ze. 'Hoe kan je in hemelsnaam zo'n schurk ontoerekeningsvatbaar verklaren?' Vol onbegrip schudde ze haar hoofd.

'Dat is nu eenmaal mijn job.' Een vluchtige glimlach gleed over zijn gezicht.

Eva nam de kop koffie uit zijn handen, zette die op tafel en trok een vies gezicht.

'De geur van koffie maakt me misselijk.'

Eli keek verbaasd, maar voor hij iets kon zeggen, pakte ze zijn twee handen beet.

'Hoor eens, laten we vanmiddag samen lunchen. Dan kunnen we wat bijpraten.'

'Ik vrees dat ik geen tijd heb', zei hij kortaf.

'Om te eten moet je tijd maken. Ik haal je om twaalf uur op.'

‘Vandaag zal dat helaas niet lukken.’

Ze keek hem aan, terwijl ze zijn stropdas rechttook.

‘Eli? Ik begin het gevoel te krijgen dat je kwaad op me bent en ...’

Hij zuchtte diep. ‘Nee hoor, niet waar. Maar ik moet nu echt weg.’

‘Maar ...’

‘Eva, in godsnaam. Het enige probleem is dat jij maar blijft zeggen dat ik kwaad op je ben, terwijl dat niet zo is. Alles is oké, maar ik kom te laat op de rechtbank. Zoals je gisteren zei; het gaat niet altijd om wat jij wilt en wat jij nodig hebt, begrijp je?’ Ze schrok.

‘Waar heb je het over? Ik maakte maar een grapje toen ik vroeg of er iemand anders was.’

‘Alsjeblieft! Kunnen we erover ophouden? Ik heb een belangrijke rechtszaak aan mijn hoofd en daardoor ben ik gestrest.’

Ze keek hem onderzoekend aan. Hoewel haar man zeventien jaar ouder was dan zij, zag hij er best aantrekkelijk uit. Vandaag was dat echter niet het geval. De groeven rond zijn mond en ogen waren diep.

Hij gaf haar snel een zoen op de wang, liep het huis uit en zwaaide voor hij in zijn auto stapte.

Haar ogen waren nat van de tranen toen ze de deur dicht sloeg. Nadat Eli de oprijlaan was afgereden, staarde Eva nog lange tijd naar buiten.

Ze dacht aan het gesprek van gisteren. Wat als een luchtig gesprek over verliefdheid was begonnen, was plotseling iets heel anders geworden. Iets wat haar zorgen baarde. Veel zorgen.

Enkele uren later controleerde Eva Eli's broekzakken. Meestal vond ze geld. Ditmaal omsloten haar vingers iets anders. Een kaartje en een sleutel. Ze las de tekst op het kaartje. *Club Oase. Juliana Ciccinni*. Aan de sleutel hing een label met de letters J.C.. Wat had dit te betekenen?

Ze haastte zich naar de woonkamer, ging aan tafel zitten en klapte de laptop open. Luid zoemend startte hij op. Ze googelde. Club Oase ... Binnen enkele seconden vond ze het. *Privé-club van hoge standing. Klasse dames vanaf 21 jaar vervullen al uw wensen en fantasieën ...*

Bliksemschichten schoten door haar brein.

Adem.

Adem wilde ze halen. Ze kruiste haar armen op de tafel en legde haar hoofd erop. Vertwijfeling.

Een wirwar van niet gekende emoties kroop langs haar rug omhoog en verkilde haar bloed. De brok in haar keel vocht zich naar boven. Verbeelding trachtte een overwicht te krijgen op haar rationele denken, dat niet wilde voelen wat er dreigde.

Je hebt het mis, Eva. Het is niet wat je denkt ... Of toch?

Haar man was zo veranderd de laatste tijd. Zijn gevoel voor haar was veranderd. Dat wist ze. Dat voelde ze. En dat kon enkel komen door een andere vrouw.

Ze tilde haar hoofd op en vervolgde haar zoektocht.

Er stond een aantal bestanden op het bureaublad. Bestanden van zijn werk. Ze controleerde zijn e-mails. Niks. Ze zocht naar de naam Ciccinni. Niks.

Wie was die vrouw? En wat was de connectie met haar man?

In een flits schoot haar iets te binnen. Wacht eens even. Misschien was ze een cliënte? Dat zou ze vlug genoeg weten.

Ze stond op, liep naar de telefoon, nam hem uit de houder en toetste het nummer van Eli's kantoor in.

Martine, Eli's secretaresse, antwoordde zoals gewoonlijk heel gereserveerd. 'Advocatenkantoor Hellings en Brouwers, met Martine.'

'Martine', zei Eva met onvaste stem, 'je spreekt met Eva.'

'Hallo Eva. Hoe gaat het met je?'

'Goed', zei ze, terwijl ze met haar vingernagels in de muur kraste.

'Je lijkt buiten adem. Alweer een marathon gelopen?'

‘Zoiets ja’, antwoordde Eva, terwijl ze de brok in haar keel probeerde weg te slikken.

‘Ik ben ook hoognodig aan wat beweging toe’, lachte Martine. ‘Ik moet tegenwoordig mijn kleren in de zaak *Grandioos* kopen. En dan te bedenken ...’

Eva rolde met haar ogen. *Niet weer!*

Er volgde een lang relaas van de secretaresse over beweging en kleren waarvan nog niet de helft tot Eva doordrong.

‘Maar goed’, ging Martine na vijf minuten verder. ‘Eli is nog op de rechtbank. Zal ik vragen of hij je terugbelt?’

‘Nee’, antwoordde Eva kortaf. ‘Ik wil jou wat vragen. Komt de naam Ciccinni je bekend voor?’

‘Niet echt.’

‘Is ze een cliënte?’

Martine zuchtte.

‘Vertrouwelijke informatie mag ik niet doorspelen. Ik voel er niets voor om een ontslagbrief in mijn brievenbus te vinden.’

‘Martine’, onderbrak Eva haar. ‘Je doet het nu! Eli hoeft hier niks over te weten.’

‘Maar ...’, protesteerde Martine.

‘Martine? Ciccinni?’

Eva telde in stilte Martine’s ademhaling.

‘Eva?’

‘Martine?’

‘Geen Ciccinni.’

‘Oké. Bedankt.’

Zonder af te wachten wat Martine nog te zeggen had, verbrak Eva de verbinding.

Wat nu?

Plotseling viel haar oog op Eli’s mobiel die op de tafel in de keuken lag. De Samsung. Die gebruikte hij alleen voor zijn werk. De andere, de iPhone, was voor familie en vrienden. Omdat de twee toestellen erg op elkaar leken, had hij zich waarschijnlijk in zijn haast om te vertrekken, vergist.

Mooi zo. Kon ze meteen checken of hij met Juliana Ciccinni sms'te of wat dan ook. Ze controleerde de inbox. Niks. Slim hoor, alle berichten gewist. Gemiste oproepen. Ook niks. Ze dacht na. Wat hield haar tegen om die troela te bellen? Het nummer stond op het kaartje.

Wanneer deze Juliana Eli's vriendinnetje was, zou ze zijn nummer herkennen. En waarschijnlijk opnemen.

Eva toetste drie keer achter elkaar het nummer in, maar verbrak telkens de verbinding. Bij de vierde poging liet ze tenslotte de beltoon overgaan. Op het scherm verscheen *Belt J.C.*

Zie je nou wel. Hij had haar toegevoegd.

Ze sloot haar ogen en legde een hand op haar hartstreek. Haar hart deed pijn.

De verbinding kwam tot stand.

Juliana's stem klonk zwoel.

'Piep! En? Wanneer kom je?'

Het bleef stil.

'Eli?'

Eva wreef met duim en wijsvinger over haar kloppende slapen.

'Eli? Waarom zeg je niks?'

Ze verbrak de verbinding en smeed het toestel op tafel. Enkele seconden later begon de mobiel te trillen. Ze keek naar het scherm. *J.C. belt.*

Eva nam op.

'Met mevrouw Hellings.'

Klik.

Ze belde onmiddellijk terug.

J.C. nam niet meer op.

Dit kon niet waar zijn. Nee. Nee. Nee ...

Maar het was waar. Het was gebeurd. Dat wat ze het meest had gevreesd, was gebeurd. Haar man bedroog haar. En hoe! Met een hoer.

Ze ging op de grond zitten. Midden in de woonkamer. Midden op het tapijt. Midden in de ramp.

Eva sloeg haar handen voor haar ogen en begon te huilen. Toen ze geen tranen meer had, staaarde ze opnieuw naar het kaartje dat ze nog steeds vasthield, en vloekte inwendig. Ze hees zich overeind, pakte de sleutel met het label J.C. die ze naast het telefoontoestel had gelegd, en borg hem op in een lade. Haar lade. Deze sleutel was niet langer van hem. Hij was van haar. Vervolgens legde ze haar handen op haar buik en keek naar buiten. De hele wereld daalde als een zwarte deken op haar neer.